

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) AUNOSTAV s.r.o.**, IČ 03593835, se sídlem Körnerova 461/11, Brno, **b) K. M.**, oba zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2019, č. j. JMK 52572/2019, sp. zn. S-JMK 50847/2019/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2019, č. j. 33 A 40/2019 - 25,

takto:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, č. j. JMK 52572/2019, sp. zn. S-JMK 50847/2019/OD/VW, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 13. 12. 2018, č. j. 214547/2018-6 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), zastaveno řízení vedené proti žalobci b) pro podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, jelikož spáchání předmětného skutku žalobcem b) nebylo prokázáno.

[2] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 19. 9. 2019, č. j. 33 A 40/2019 - 25, žalobu proti rozhodnutí žalovaného odmítl. Konstatoval, že žalobkyně a) nebyla k podání žaloby aktivně legitimována, jelikož v jejím případě nebyla splněna ani jedna z podmínek účastenství vymezených v § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Prvostupňovým rozhodnutím totiž bylo zastaveno řízení o přestupku vedené proti žalobci b), aniž by byla autoritativně založena, změněna, zrušena či závazně určena práva nebo povinnosti žalobkyně a) jako provozovatelky vozidla. Podle krajského soudu současně žalobkyně a) nemohla být v předmětném řízení účastníkem ani podle vymezení účastníků řízení podle § 68 přestupkového zákona. Krajský soud uzavřel, že pokud v důsledku zastavení řízení o přestupku vedeného proti žalobci b) došlo k zahájení řízení o přestupku žalobkyně a), pak teprve vydáním rozhodnutí ve věci dojde k závaznému určení práv a povinností žalobkyně a), proti kterému se může následně bránit příslušnými opravnými prostředky. Krajský soud dále konstatoval, že ani v případě žalobce b) nebyly splněny podmínky účastenství stanovené v § 65 s. ř. s., jelikož vydáním napadeného rozhodnutí nemohlo dojít ke zkrácení žalobce b) na jeho veřejných subjektivních právech. Žalobci b) totiž nebylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno, proto městský úřad rozhodl o jeho nevině a zastavil řízení, přičemž podle krajského soudu v posuzovaném případě již nebylo možno vydat pro žalobce b) příznivější rozhodnutí. K námitce žalobce b) stran závažnosti možných soukromoprávních následků v důsledku vydání napadeného rozhodnutí krajský soud zdůraznil, že úkolem správního soudnictví není provádění kontroly zákonnosti činnosti správních orgánů na principu revize, a to ve prospěch třetí osoby. K námitce žalobců a jejich zástupce stran neoprávněného zveřejňování jejich osobních údajů na internetu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto usnesení podali žalobci a) a b) [dále jen „stěžovatelka a)“ a „stěžovatel b)“] včasnou kasační stížnost. V ní stěžovatelka a) namítla, že právě v důsledku vydání prvostupňového rozhodnutí došlo k naplnění podmínek podle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu a bez dalšího tedy i k odpovědnosti stěžovatelky a) za přestupek. Předmětné rozhodnutí tak mělo přímý dopad do její právní sféry, přičemž v následném řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí o přestupku stěžovatelky a) by se proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupku stěžovatele b) ani nemohla účinně bránit. Stěžovatel b) namítl, že v posuzovaném případě by pro něj bylo příznivější vydání rozhodnutí o vině za spáchaný přestupek a uložení spravedlivého a individualizovaného trestu, než následné přeučtování sankce uložené stěžovatelce a) jako provozovatelce vozidla stěžovateli b) na základě vzájemného soukromoprávního ujednání. Dále zdůraznil, že za situace, kdy měl městský úřad dostatek důkazů pro rozhodnutí o vině stěžovatele b), bylo

pokračování

jeho subjektivním právem, aby rozhodl o jeho vině za spáchaný přestupek. Stěžovatel b) následně odmítl jakékoli obstrukční praktiky prováděné podle krajského soudu jeho zmocněncem v řízení o přestupku. Stěžovatelé závěrem vyjádřili nesouhlas s publikováním jejich osobních údajů a osobních údajů jejich zástupce na internetu prostřednictvím webových stránek Nejvyššího správního soudu v neanonymizovaných rozhodnutích krajského soudu a Nejvyššího správního soudu. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatelé navrhli, aby napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s usnesením krajského soudu a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanoveními § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[6] Stěžovatelé v kasační stížnosti odkázali na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *„kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“*

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“*

[9] Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. dále platí, že *„žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“*

[10] Stěžovatelka a) namítla, že vydáním prvostupňového rozhodnutí došlo k zásahu do jejích práv spočívajícího ve skutečnosti, že městský úřad proti ní jako provozovatelce předmětného vozidla zahájil podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu řízení o přestupku. S uvedenou námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[11] Stěžovatelka a) nebyla účastníkem správního řízení o přestupku vedeného proti stěžovateli b), přičemž nelze dospět ani k závěru, že se stěžovatelkou a) měl městský úřad jednat jako s účastníkem řízení, jelikož nesplnila podmínky účastenství stanovené v § 68 přestupkového zákona. Městský úřad přestupkové řízení vedené proti stěžovateli b) zastavil a následně zahájil řízení o totožném přestupku se stěžovatelkou a) jako s provozovatelkou vozidla. Ačkoli tedy lze dospět k závěru, že výše uvedená skutečnost nepřímo ovlivnila právní sféru stěžovatelky a), nejedná se o zásah naplňující podmínky pro podání žaloby stanovené v § 65 s. ř. s. I když jsou totiž obě přestupková řízení vedená proti stěžovateli a) a stěžovateli b) provázaná, nelze je z hlediska účastenství navzájem směřovat. Nejvyšší správní soud současně doplňuje, že k případné obraně proti konečnému rozhodnutí o přestupku poskytují příslušná ustanovení soudního řádu správního stěžovatelce a) účinné opravné prostředky.

[12] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností ve shodě s krajským soudem konstatuje, že stěžovatelka a) nesplnila žádnou z výše uvedených podmínek vymezených v § 65 s. ř. s., nebyla proto ani aktivně legitimována k podání žaloby.

[13] Stěžovatel b) namítl, že rozhodnutí o vině za spáchaný přestupek a uložení spravedlivého a individualizovaného trestu by pro něj bylo příznivější než následné uplatnění soukromoprávní sankce vůči stěžovateli a), přičemž na takové rozhodnutí má stěžovatel b) současně veřejné subjektivní právo. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že úkolem správního soudnictví je poskytování ochrany veřejným subjektivním právům navrhovatele, nikoli provádění kontroly zákonnosti činnosti správních orgánů na principu revize (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 5 Afs 37/2011 - 77, publ. pod č. 2454/2012 Sb. NSS). Za situace, kdy městský úřad podle § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavil řízení o přestupku vedené proti stěžovateli b), jelikož spáchaní přestupku stěžovatelem b) nebylo prokázáno, nelze přijmout závěr, že by případně uložená sankce stěžovateli b) mohla představovat spravedlivý a individualizovaný trest. V posuzovaném případě je současně zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí pro stěžovatele b) představovalo nejpríznivější možné rozhodnutí ve věci.

[14] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že stěžovatel b) nebyl podle § 65 s. ř. s. věcně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, jelikož předmětným rozhodnutím nebyl zkrácen na svých právech.

[15] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatelů a stěžovatelů samotných na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že

pokračování

zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

[16] Lze tedy uzavřít, že napadené usnesení odmítlo žalobu stěžovatelů správně. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) tedy nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

